

Камені Мигії

Дмитро Кремінь

Ця земля! Невже у ній – іржаві
Гонтою освячені ножі?
В Коліївській живемо державі,
Та в Мигії – рідні, не чужі.
Гайдамацька бачиться рука мені
Над старезні верби і млини...
Але ти Мигію не клени:
Рідні ці степи і рідні камені,
Рідні українські полини.
Ця земля Залізняка і Гонти,
І свободи недозрілий плід...
Але знову мариш про вогонь ти,
Що ізнов цю землю спопелить.
І тому такі похмурі ранки,
І життя між геніїв-нездар...
Привидом махновської тачанки
Возики прямують на базар.
Президент красується на знімку,
А його держава ледь жива...
Обіймав би Райку Першу, німку, –
Тобто Катерину номер Два, –
Ті були б полегли, ті – підлеглії,
Гумові носили постолі.
До Малоросійської колегії
Знову б малороси доросли.
Кобзарі кобзарили б і нині.
Та колись, на цій таки землі,
Народився б хлопчик в Україні –
Не з тавром, зорею на чолі.
Грушівський його б хрестив ігумен,
Або із Мигії п'яний дяк, –
Він повстав би! І пішли б на Умань
Із Мигії Гонта й Залізняк.
Але, видно, вже така судьба мені.
Видно, це такий у нас прогрес...
Німо плачуть у Мигії камені,
Янголи ці, скинуті з небес.